

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

УДК - 908(477.46)

DOI: 10.31499/2519-2035.5.2018.146309

Микола ЗЕРКАЛЬ,
orcid.org/0000-0003-2424-1071
доктор історичних наук,
професор кафедри історії
Миколаївського національного
університету ім.В.Сухомлинського
Інститут історії, політології та права
(Україна, Миколаїв)
nikolaizerkal@gmail.com

СУЧАСНА ВІЙНА НА СХОДІ УКРАЇНИ ОЧИМА РЯДОВОГО

Сучасна українська держава змушена доводити своє право на життя не лише політично, а також і збройним опором загарбникам. Триваюча з 2014р. збройна агресія на Сході України демонструє велику кількість прикладів самопожертви та патріотизму. Внаслідок того, що збройний конфлікт триває і по сьогодні – більшість інформації з офіційних джерел залишається засекреченою та недосяжною для наукового дослідження, але існує можливість отримати інформацію від безпосередніх учасників.

Головною метою дослідження є вивчення особистих вражень учасника історичної події та критичний аналіз історичних передумов які спонукали людину стати патріотом та героєм сьогодні. Результати дослідження можуть стати корисними при підготовці військово-патріотичних заходів вчителями та як історичне джерело для науковців.

Ключові слова: патріот, окупант, виховання, батьківщина, мирний час, збройна агресія, полон, обмін.

Mykola ZERKAL,
Doctor of History,
Professor of History Department
Mykolayiv National
V. Sukhomlynsky University
(Ukraine, Mykolaiv)
nikolaizerkal@gmail.com

MODERN WAR ON THE EASTERN UKRAINE SEE A LINE

The latest period of Ukrainian history demonstrates the extraordinary complexity of multidimensional processes both in society and in scientific circles. The war on the Donbas lasts from 2014. and the number of combatants is constantly increasing. Taking into account the experience of the historical past, one should not waste time and in communicating with the living actors of the ongoing historical drama to create the most reliable historical reconstruction of their eyes for the transfer of experience gained to subsequent generations. The theme of fixing oral memoirs of combatants becomes particularly relevant as well, because it will be necessary to study in detail the causes of the death of a large number of Ukrainian servicemen, civilians, loss of territorial integrity of the state, and to determine the role of each participant in the historical process and to establish the punishment for the guilty. The proposed study is aimed at preserving historical memory, expanding the facts and assessments of a multidimensional historical process and exploring the role and significance of individual life in the period of tragic trials. The main task remains the fixation of historical events based on the impressions, feelings, testimonies of the direct participants in the events.

The state borders, the life of the civilian population, the guarantee of citizens' freedom and property rights were and remain the main values and any actions aimed at violating not only the constitutional, but also universal human rights and freedoms should be pursued and the fastest time to stop. The author will try to highlight the fate and perception of the historical process by one of the participants of the event, namely, Viktor A. Ostapchuk, on the historical background.

That s why it should be noted that to some extent the existing military system was ready to carry out tasks in certain areas of armed confrontation between Ukraine and the Russian Federation. The leading role and the main burden in the open confrontation took on regular parts, which also included demobilized reservists who showed

examples of courage and heroism. The life of one of the participants in the antiterrorist operation adds another aspect of manifestations of courage and heroism to ordinary Ukrainian men during terrible trials.

Thus it should be noted that the characters go with us and do not necessarily topped with various medals and gratitude, but simply by doing their civic duty completely and remained alive in Ukraine continue to work to strengthen the economy and defense capability. The fate of a particular person was demonstrated by her dedication, real rather than pathetic and tribal patriotism. Unfortunately, it turned out that any hero can not defeat an armed enemy without having the same or better weapon. The presence or absence of a coherent technical support and effective chain of command decides in modern warfare result of the collision on the battlefield.

The modern Ukrainian state should pay attention to all the participants in the fighting and should not have the captivity of becoming a spot on the soldier's official card. Being in captivity managed to survive in psychological treatment and not betray their principles and the state as a whole. Investigated the fate is not isolated and unfortunately only a small part of real heroes was able to feel gratitude from the state and authorities for the manifestations of heroism and dedication.

Keywords: *patriot, occupation, upbringing, homeland, peacetime, armed aggression, captivity, exchange.*

Постановка проблеми. Новітній період історії України демонструє надзвичайну складність на багатовимірність процесів як в суспільстві, так і в наукових колах. Війна на Донбасі триває з 2014 р. і кількість учасників бойових дій постійно зростає. Враховуючи досвід історичного минулого слід не втрачати час і в спілкуванні з живими діючими особами триваючої історичної драми створювати найбільш достовірні історичні реконструкції їх очима для передачі здобутого досвіду наступним поколінням. Тема фіксації усних спогадів учасників бойових дій набуває особливої актуальності також і тому, що потрібно буде вивчити докладно причини загибелі великої кількості українських військовослужбовців, мирного населення, втрати територіальної цілісності держави і визначити роль кожного з учасників історичного процесу та встановити покарання за вину. Запропоноване дослідження спрямоване на збереження історичної пам'яті.

Мета дослідження - розширити фактами та оцінками багатовимірний історичний процес і дослідити роль та значення окремого життя в період трагічних випробувань. Головним завданням залишається фіксація історичних подій на підставі вражень, почуттів, свідощів безпосередніх учасників подій. Державні кордони, життя мирного населення, гарантія свободи громадян і права власності були і залишаються основними цінностями і будь-які дії спрямовані на порушення не лише конституційних, а і загальнолюдських прав і свобод має переслідуватись і найшвидші терміни припинятись. Автор спробує на історичному тлі висвітлити долю та сприйняття історичного процесу лише одним з учасників подій, а саме Остапчука Віктора Анатолійовича.

Виклад основного матеріалу. Таким чином, слід зазначити, що в певній мірі існуюча військова система виявилася готовою до виконання завдань у визначених районах збройного протистояння України та Російської Федерації. Провідну роль та основний тягар у відкритому протистоянні взяли на себе регулярні частини до складу яких входили також демобілізовані резервісти, які виявляли приклади мужності та героїзму.

Життя одного з учасників антитерористичної операції додає ще один з аспектів проявів мужності та героїзму звичайними українськими чоловіками під час страшних випробувань. Народився Віктор Анатолійович Остапчук в родині звичайних українських громадян, а саме: Остапчук Анатолій Феофанович народився 1 травня 1958 р. в Хмельницькій області Славутського району в селі Малий Правутин. Закінчивши школу і здобувши освіту електрика він працював електриком, наглядав за електродвигунами на цегельному заводі, згодом перейшов до станції технічного обслуговування автомобілів, де також продовжував займатись ремонтом електромереж автомобілів. Життя в умовах планової економіки радянської системи обумовлювала рух населення у відповідності з директивами. Внаслідок переселення родини в село Зелений Яр доля приготувала йому доленосне знайомство з родиною таких самих переселенців з Збаражу. В сусідній хаті оселилась родина Мішеніних і молодий хлопець знайомиться з красунею Валентиною. Мішеніна Валентина Федорівна народилась 13 березня 1962 р. в місті Збараж Тернопільської області, де в підлітковому віці вивчилася на швею взуття, але долею їй не

судилось працювати за професією. Після знайомства з Анатолієм Остапчуком приймає рішення з ним одружитись, що відбувається в 1979 р. В 1980 р. у них народжується хлопчик, якого називають Віктором. Спочатку вона знаходить роботу поваром в селі Зелений Яр, а потім подружжя переїжджає до села Нечаяне. Саме в селі Нечаяному Віктор навчається в садочку, школі, приймає активну участь в спортивних змаганнях, зокрема з футболу. Командна гра надала можливості побачити важливість та змістовність координації своїх дій у стані випробування не лише фізичних, а і фізичних сил. В цьому ж селі жив брат його батька, який пройшов Афганістан і поведінка якого значно вплинула на хлопця, адже цінності життя значно змінюються в умовах не просто випробування фізичних сил, а межі життя і смерті. Хлопець відвідував також музичний гурток, де грав у духовому оркестрі, що також навчило його координації своїх дій у великому колективі для відтворення красивої музики.

Саме музика допомогла розвитку образного мислення, тонкого сприйняття фальші, творчого виходу з різних життєвих ситуацій і надихнула на розвиток творчих здібностей. Після закінчення школи не вдалось вступити до вузу, саме в цей час батьки будували новий дім і руки хлопця стали при нагоді в цій справі.

В 1988 р. восени йде до лав армії, де прослужив 1,5 роки, відповідно із тодішніми змінами щодо термінів служби. Служив молодий чоловік в Закарпатській області Беріговському районі в селі Косино на прикордонній заставі. Під час навчання здобуває навички радіотелефоніста. Навички здобуті під час військової служби в майбутньому стануть при нагоді.

Після демобілізації повертається до Миколаєва, в умовах складної економічної ситуації змушений був рушити до автомайстерні де старші товариші передавали здобуті навички та досвід роботи з машинами. Зплином часу

переорієнтовується на більш прибуткову роботу – починає займатись вторинною сировиною, справу започатковує разом с товаришем по військовій службі. Зміни в житті країни змушували відповідно перебудовувати власну роботу та світогляд. Поширення раніше засекреченої інформації спонукає до самостійного вивчення наукової історичної літератури, пошуку економічної літератури з методики ведення бізнесу в умовах ринкової економіки. Саме в цей час відбулась зустріч з майбутньою дружиною, яка прийшла до сусідки Віктора на святкування дня народження і відразу зрозуміла, що цей хлопець відрізняється від решти, що саме він буде йти з нею по життю поруч.

В 2001 р. Віктор одружується з Фомічовою Іриною Іванівною. За освітою Ірина була повар-кондитер. Подружнє життя складалось щасливо: в 2002 р. 16 липня народжується перший син – Максим, а в 2012 р. – син Артем. Мирне життя

було наповнене побутовими проблемами та спробами патріотично виховати дітей, тримати під контролем добробут родини. З часом все більше уваги змушений був приділяти батькам, їх потребам. В 2014 р. Україна починає переживати страшну трагедію порушення територіальної цілісності на Сході, що супроводжувалось застосуванням зброї різних видів. Саме тоді оголошують збори для демобілізованих і Віктор

Анатолійович опиняється на 10-денних зборах в 79 бригаді під Миколаєвом, де потрапляє до мінометної батареї. По закінченні терміну зборів всіх розпускають по домівках. Через два тижні виходить указ «Про часткову мобілізацію» виконуючого обов'язки Президента України О. Турчинова від 17 березня 2014 року № 303/2014(1) (Указ, 2014).

4 квітня 2014 р. з Інгульського військового комісаріату запропонували мобілізуватися у внутрішні війська до підрозділу зв'язку. Перед очима Віктора Анатолійовича став приклад рідного дядька, який пройшов вишкіл Афганістану, приклад сумлінного життя батьків і з особливою гостротою постало бажання захистити рідних, близьких, дружину, дітей, решту мирного населення України. Він

іде до військового комісаріату і добровільно мобілізується. Потрапляє не в підрозділ зв'язку, а в якості водія розвозив по постах біля села Луч військовослужбовців. Саме в цей час з лінії розмежування привозять перших загиблих. Серед демобілізованих виникає рух стати на захист рідної батьківщини. Відразу виникла проблема – ніхто не хотів брати на себе відповідальність за переведення на лінію вогню мобілізованих резервістів, в цей час проводилась політика щоб лише контрактники були на передовій. Згуртувались резервісти між собою і почали писати листи в різні інстанції, телефонувати до вищестоящих органів та адміністрації Президента України заради можливості стати на захист України. Врешті решт було сформовано об'єднану роту 50:50 з мобілізованих резервістів та контрактників. Остапчук В.А. разом з іншими потрапляє в сектор Д (Амбросієвський район біля села блок-пост, за 3км від Саур-Могили).

Підрозділ вирушив 28 липня 2014 р. в напрямку села Григорієвка Амбросіївського району і був на місці 29 липня. Військові зайняли позиції які раніше займали підрозділи з Дніпра. Відновивши інженерні комунікації, налагодили свій побут і почали нести військову службу на варті України. Було чути розриви снарядів, постріли стрілкової зброї, але все це були поруч, територія підрозділу поки не піддавалась обстрілам.

Це тривало недовго. 30 липня 2014 р. з 20:30 і до 4 години ранку наступного дня фактично без перерв позиції було піддано обстрілу, як з мінометів, так і іншої зброї. Вояки змушені були ховатись від смерті у відкритих окопах, тому що легкі бліндажі, які були збудовані попереднім підрозділом просто розсипались. На щастя жоден з солдат не постраждав. 31 липня 2014 р. перед селом почався обстріл з мінометів, а потім з реактивних установок. Через дві години після початку обстрілу надійшла команда «танки і піхота». Всі побачили, що з боку села Маринівка рухається 4 танки та на вантажних автомобілях піхота. Враховуючи те, що крім стрілецької зброї нічого не було – дається команда відступати. На зворотному шляху забрали вояків з другого блок-посту в кінці села Григорівки. Саме тут

Віктор Анатолійович, як і решта вояків роти вступили в перший свій реальний бій. Одну машину ЗІЛ було розтрощено градами, а БТР пошкоджено і він міг рухатись на одному двигуні. Доїхали до Амбросіївки де переформатувались і розділившись на взводи стали нести чергування на блок-посту біля селища Лисиче Амбросієвського району. Так минуло два тижні, коли військове братерство зміцніло і загартувалось, а відчуття відповідальності за рідних, решту мирного цивільного населення і державу в цілому стало домінуючим. Потім надійшла

команда змінити дислокацію в бік Амбросіївки та Благодатного на залізничному переїзді.

Позиція була відкритою і тому з точки зору оборони невдалою, але накази не обговорюються, а виконуються. Підрозділ піддавався через день артилерійському обстрілу із зброї великого калібру, самохідних установок 152,4-мм 2С19 «Мста-С». Так тривало до 22 серпня 2014 р., коли підрозділ було передислоковано в приміщення автобази, на 150 метрів від переїзду, де було бомбосховище. 23 серпня 2014 р. спостерігали рух мирного населення з села Лисичеве, де відбувався бій. Підрозділ в очікуванні колони підкріплення знову зайняв переїзд і чекали допомоги, але марно... На підрозділ вийшла регулярна російська армія у складі великої колони. Відбувся бій, в якому Віктор Остапчук вцілів, але загинуло 2 офіцери та солдат. Прикордонники з Успенкі прийняли бій із російською колонною військ. Рештки підрозділу знову передислокувались на автобазу, де пробули одну добу.

Ввечері 24 серпня 2014р. військовий підрозділ висунувся в напрямку Маріуполя у складі 1 БТР, в якому працював лише один двигун, автомобіль Хамер, 2 тилові машини та 5 ЗІЛів з особовим складом. В 15 км від Амросіївки, біля села Войковського побачили висоту яку раніше займав 5-й територіальний батальйон «Прикарпаття», але українських військових вже не було і там розмішувались російські підрозділи, але в бінокль це не вдалось побачити і коли почали спускатись і входити до села- почався бій. Згоріло 2 тилові машини, ЗІЛ з особовим складом було підбито, загинули% рядовий, офіцер і водій в цій машині. Потрапивши в село дізналися від місцевого населення,що за селом стоїть блок-пост. За підбитою машиною на БТРі поїхав майор Вірич, але російські військові влучили в БТР. Майор Вірич був поранений де і загинув. На ЗІЛі рушили за своїми вояками, прикриття відходу. Розпочали завантажувати поранених, майора Вірич зокрема з відірваною рукою, але росіяни влучили в ЗІЛ – від вибуху всіх розкидало, всі хто залишились на палаючому автомобілі загинули. Залишилось із технічного обладнання: 1 машина «хантер» і 3 ЗІЛи. Почавши рухатись за селом одна із вантажівок зламалась і відремонтувати було неможливо. Місцевий чоловік на мопеді допоміг вийти воякам до села Обрізне в лісопосадку. Нажаль у кожного вояка залишилось лише по одному різьку патронів до автомату і все. Більше нічим було воювати. В посадці опинились в потрійному колі, де знаходились до 27 серпня 2014 р. Постійно відбувались обстріли з боку загарбників.

27 серпня 2014 р. до Віктора Остапчука підійшов командир з пропозицією піти з майором добровільно в розвідку. Спостерігаючи за прилеглою територією стало зрозуміло, що в межах 3 км до села Обрізне розташовані «секрети» сепаратистів і треба обережно дійти до блок-посту, перевірити хто його контролює. Маскуючись по лісу вдалось дійти до блок-посту, він виявився пустим. Потрібно було з'ясувати хто контролює село. Розташувались на блок посту побачили, що по дорозі пройшла значна колона російської військової техніки з 15-20 одиниць. Змушені були схватись в лісі, повідомили про результати розвідки.

Повідомили, що російська колона на залізничному переїзді спрямували до Кутейнікова. Побачили що рухається техніка і вже коли проїхала, то зрозуміли, що це їх військовий підрозділ, але внаслідок поганого зв'язку, повідомити щоб їх забрали не вдалось. Нажаль вони рухались помилково в бік Російської Федерації. За слідами техніки почали рухатись розвідники, вийшли на село. Зустрілись з місцевими і за цигарки домовились, що довезуть до блок-посту.

Коли приїхали, то виявилось, що це регулярна російська армія. Всіх відразу взяли в кайданки, але не били. Почались нескінченні допити і хто такі і яка мета і тому подібні питання. Потім з'ясувалось, що ніби про розвідників вже було повідомлено і їх чекали. Вояки з блок-посту погодували з власних сухпайків. В особистих розмовах намагались пояснити один одному мотиви власних дій. Несподівано прийшов командир посту і зазначивши, що підбито російський танк і треба передислокуватись. Полонених завантажили в БТР і перевезли на водосховище. Полоненні самі вирили собі сховище для сну, вартові погодували. Пізно ввечері привезли ще полонених: одного артилериста, одного з херсонського підрозділу та двох запоріжців, військові колони яких теж були обстріляні та розбиті.

Наступного дня повернули в село Обрізне, де всіх полонених пересадили в КАМази і зав'язали очі, руки та почали перевозити до Росії. Віктору Остапчуку конвоїр не дуже щільно зав'язав очі і було трохи видно, що їдуть вони по автобану, пропускали зустрічні колони військової техніки, на зустрічній смузі та поруч рухались автомашини мирних громадян і було надзвичайно складно усвідомити, що ти знаходишся ніби в «паралельній реальності», коли мова йде не про тренування, а про реальне питання життя і смерть, захист рідної землі, родини, свободи. Віктор розмірковував про ці та багато інших питань і чіткої відповіді знайти довго не міг, лише образи синів, дружини, батьків, рідної землі в яку змушений був вриватись в окопах та землянках остаточно допомогли визначитись в тому, що патріотизм якраз в цьому і виявляється, коли ти сам добровільно вступаєш до лав державної армії і власним життям захищаєш державну незалежність і основні людські права та свободи мирних громадян країни і своїх рідних зокрема. Зупинились в степу, з ложки полонених погодували солдати. З ранку знову в путь. Коли привезли до пункту призначення і розв'язали руки, то стало зрозуміло, що вони в місті Сніжне, у відділку поліції. Знову почались допити і спроби перевербувати, адже колаборанти були потрібні як з фактичних, так і політичних міркувань. Полонених розмістили в боксах авто, знаходилось біля 100 чоловік (50 чоловік в одному і біля 60 чоловік в другому), в основному рядовий склад. Один раз на добу годували: варена каша і булка хлібу на 12 чоловік. Для того, щоб полонені не «відпочивали» відводили групами на «громадські роботи» - розбирали зруйновану споруду податкової та двох п'ятиповерхівок, які ніби були зруйновані українською авіацією. Під час роботи на спорудах годували додатково. Під час етапування вулицями міста конвоїри нічого не робили, коли місцеве населення били палицями, плювали та принижували словами. Через два тижні до всіх приєднали також і офіцерів, всього нараховувалось біля 252 чоловік. В полоні виявився його знайомий і у останнього не конфіскували телефон і завдяки чому Віктор телефонував в рідну частину і повідомляв все, що бачив про кількість військових, кількість та прізвища полонених та багато іншого. Тобто він не «зламався», продовжував відстоювати життєві принципи і ідею колаборації не сприймав.

14 вересня 2014 р. всіх полонених вишикували на дворі відділку і зачитали 73 прізвища і повідомили, що саме їх будуть обмінювати. Особливо важливу роль, на думку Віктора Остапчука відіграла Дарина Морозова в проведенні перемовин та визначенні

процедури обміну полоненими, яка була зацікавлена в обміні з українського полону своїх військових. В основному це були солдати 51 бригади. Коли Віктор Остапчук усвідомив, що його будуть повертати на батьківщину, то на обличчі зафіксувалась усмішка і ніщо не могло її змінити. Конвоїри дивлячись на похмурі обличчя і одне веселе почали чіплятися до нього. Біля Донецьку навіть

зупинили авто і виштовхали Остапчука В. на дорогу і приставили до скроні пістолета, щоб розстріляти, але... В цей час проїжджали машина ОБСЄ і зупинились біля полонених, що і врятувало життя Віктору.

В районі Авдіївки біля села Костянтинівка обміняли 73 на 73 полонених. Спочатку повезли сіх до Харкова на авіаційного університету, де провели дізнання хто що знає. Віктор лише зміг повідомити що майор, лейтенант та два солдати з його частини залишились в полоні в Сніжному. За одним із звільнених бранців приїхав на власному авто із Запоріжжя батько, який взяв з собою і Остапчука В., дав йому частину привезеного для власного сина одягу, щоб перевдягтись з лахміття. приїхав в Запоріжжя він пішов до частини національної гвардії, щоб повідомили рідним та видали супровідні документи на пересування до Миколаєва. З рідної частини відрядили машину з двома солдатами, а також з ними приїхали батько та дружина. Не вдалося уникнути курйозу, машина посеред траси ламається і лише завдяки випадковому доброзичливому водієві мікроавтобусу дотягли машину до Херсону. Коли Віктор Остапчук прийшов додому, то діти його не відразу впізнали. Наступного дня 17 вересня 2014 р. він прийшов до військової частини, але і тут його не відразу впізнали. Відповідно з контрактом дослужив визначений термін і був демобілізований в 2015 р.

Знову був як резервіст призваний на 2 місяці на службу, відслужив на блок-посту в Маріуполі і був демобілізований 10 березня 2016 р. Після повернення до мирного життя продовжив свою попередню роботу з металом, але чомусь жодної нагороди з боку держави так і не отримав.

Висновки. Таким чином слід зазначити, що герої ходять поруч з нами і не обов'язково увінчані різними медалями та подяками, а просто виконавши свій громадянський борг повністю і залишившись живими продовжують в Україні працювати на зміцнення економіки та обороноздатності держави. Доля конкретної людини продемонструвала її самовідданість, реальний а не пафосний та трибунний патріотизм. Нажаль виявилось, що будь-який герой не зможе перемогти озброєного ворога не маючи аналогічної або кращої зброї. Саме наявність або відсутність технічного забезпечення і стрункої ефективної системи командування вирішує в сучасній війні результат зіткнення на полі брані. Сучасній українській державі слід звернути увагу на всіх учасників бойових дій і не повинен факт полону ставати плямою на службовій картці вояка. Перебуваючи в полоні вдалося вистояти в психологічній обробці і не зрадити своїм принципам та державі в цілому. Досліджена доля не поодинокі і нажалі лише незначна частина реальних героїв змогла відчути на собі вдячність з боку держави і владних органів за проявлений героїзм та самовідданість.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ

Указ, 2014 - Указ «Про часткову мобілізацію» виконуючого обов'язки Президента України О. Турчинова від 17 березня 2014 року № 303/2014. Указ затверджено Законом № 1126-VII від 17.03.2014, ВВР, 2014, № 15, ст.328). Електронний ресурс. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/303/2014>.

REFERENCES

Ukaz, 2014 - Ukaz «Pro chastkovu mobilizatsiiu» vykonuiuchoho oboviazky Prezydenta Ukrainy O. Turchynova vid 17 bereznia 2014 roku № 303/2014. Ukaz zatverdzheno Zakonom № 1126-VII vid 17.03.2014, VVR, 2014, № 15, st.328). [Ordinance «On partial mobilization» of Acting President of Ukraine O. Turchynov of March 17, 2014, N. 303/2014.] Elektronnyi resurs. Rezhym dostupu: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/303/2014> [in Ukrainian].

УДК 94 (477) «1945/1970»

DOI: 10.31499/2519-2035.5.2018.146418

Петро КИРИДОН,
orcid.org/0000-0002-6200-4643
доктор історичних наук, професор,
професор кафедри історії України
Полтавського національного педагогічного
університету імені В.Г. Короленка
(Полтава, Україна)
444kiridon@ukr.net

ЕВОЛЮЦІЯ НОМЕНКЛАТУРНИХ МЕТОДІВ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ТОТАЛІТАРИЗМУ ПІСЛЯВОЄННОЇ ДОБИ (НА ПРИКЛАДІ УКРАЇНСЬКОЇ РСР)

Тоталітарна організація радянської партійної системи базувалася на використанні в кадровій політиці партійно-державної номенклатури, а розгалужений партійний апарат діяв в інтересах забезпечення більшовицької диктатури практично на всіх рівнях. Первісно номенклатура формувалася як консервативно-регресивна сила. На систему добору та розстановки кадрів впливали суб'єктивні чинники. Після війни кадрове комплектування управлінських структур перетворилося на одну з найважливіших стратегічних задач влади.

У післявоєнні часи ситуація принципово не змінилася. Однак правляча управлінська група мусила мімікрувати в умовах парадигмальних зрушень радянської влади та нових геополітичних реалій. Поставала потреба враховувати й настрої суспільства, яке тільки-но вийшло переможцем у тяжкій війні і сподівалося на демократичні зміни. Перед правлячою номенклатурою поставало завдання приборкання соціальних рухів, що розвивалися в післявоєнну добу, зокрема й в Українській РСР.

Стаття розкриває нові форми номенклатурної організації управління в післявоєнній республіці. Інституціоналізація правлячої номенклатури та її функціонування упродовж другої половини 1940 – середини 1960-х років розкриваються на основі архівних документів та історіографічних джерел.

Ключові слова: Українська РСР, Комуністична партія України, Центральний Комітет, партійно-державна номенклатура, апарат, кадрова політика, бюрократизм.

Petro KIRIDON,
Doctor of History, Professor,
Professor of Ukraine's History Department
Poltava National Pedagogical University named V.H. Korolenko
(Ukraine, Poltava)
444kiridon@ukr.net

EVOLUTION OF NOMENCLATIVE MANAGEMENT METHODS IN THE CONDITIONS OF POSTALITARISM IN POSTWAR PERIOD (AT THE EXAMPLE OF THE UKRAINIAN SSR)

The totalitarian organization of the Soviet party system based on the use of personnel policy the party-state nomenclature and branched party apparatus was acting in the interests of the Bolshevik dictatorship in almost all levels. In the postwar years, the situation has not fundamentally changed. However, the ruling group management had to adapt in terms of paradigm shifts Soviet power and the new geopolitical realities. There was a need to take into account the mood of society, which just turned out to be the winner in a difficult war and hoped for democratic change. Before ruling nomenclature raised the problem of curtailing the social movements that developed in the post-war days, including in the Ukrainian SSR.